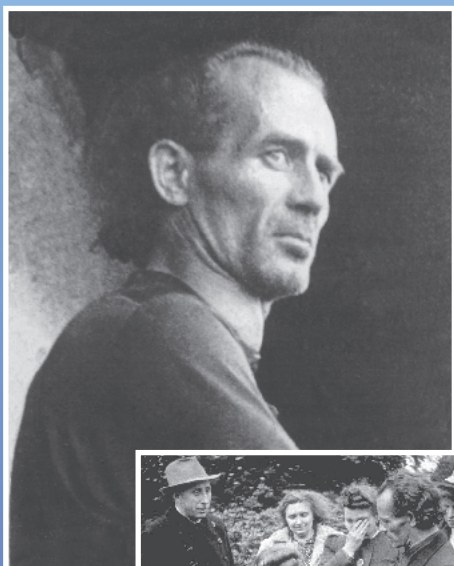

Bruno Gröning *működése*

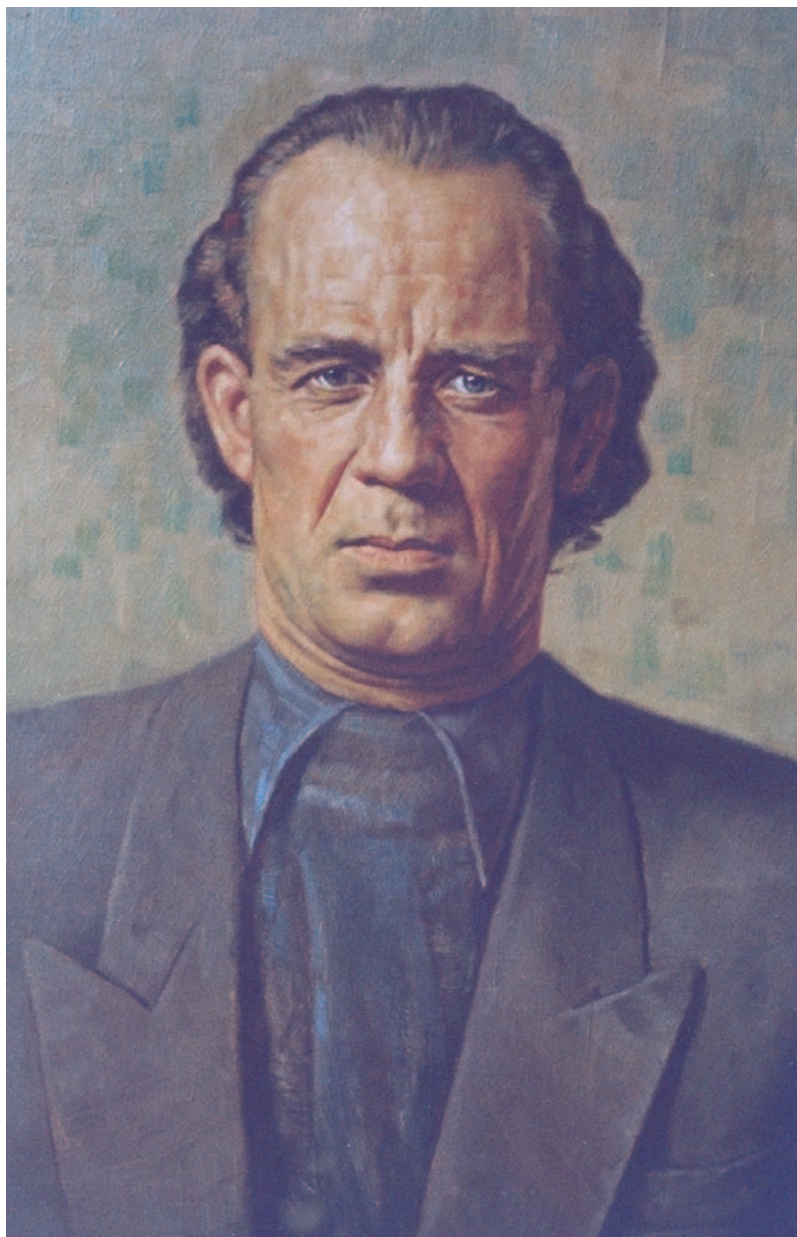
életében

és

ma

Thomas Eich

Bruno Gröning

Bruno Gröning működése

életében és ma

BRUNO GRÖNING MŰKÖDÉSE

életében és ma

Thomas Eich

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

1. kiadás 2006

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Lelki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-933344-45-8 ungarisch

A német eredeti kiadás:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

Tartalomjegyzék

Előszó 11

Bevezetés 13

I. rész: Bruno Gröning személye

1. fejezet: Bruno Gröning élete 23

Gyermekkora és ifjúsága 23 – Az előkészületek évei 24 – A herfordi „Csodadoktor“ 27 – A „fenomén Gröning“ és a tudomány 29 – Traberhof 31 – Üzletelők Gröning körül 33 – A családok megtérése 35 – Az első nagy per 36 – A Gröning pirulák 38 – A Gröning Szövetség 39 – A nagy per 41 – Szakítás a Gröning Szövetséggel 45 – Szava elűzi a betegséget 47 – A per folytatása 49 – Útja Párizsban végződött 50

2. fejezet: Tanítása 55

A szellemvilág mestere 55 – A nagy megtérés 56 – A Heilstrom 59 – Einstellen 60 – Regelungok 62 – A szabad akarat 63 – A jó és a gonosz 64 – Az isteni vezetés 66 – A gondolatok erőik 67 – Az ember szellemi lény 69 – Isten a legnagyobb orvos 70 – A Heilstrommal feltöltött tárgyak 71 – Továbbra is történnek gyógyulások 73 – Bruno Gröning életbölcséletei 73

3. fejezet: Sarlatán vagy csodatevő? 77

Egy püspök, mint korabeli tanú 77 – A heidelbergi vizsgálatokról 79 – Gröning működésének lényegét félreismerték 81 – A heidelbergi szakvélemény 83 – Bruno Gröning és az orvosi szakkifejezések 84 – Gröning szellemi gyógymódja 84 – Gröninget keresztül az isteni erő hat 86 – A materializmuson alapuló gondolkodásmód ellen 87 – Gröning az egész emberre hat 89 – Gröning és az orvostudomány 89 – Gröning a határtudomány szempontjából 92

4. fejezet: Korabeli tanúk beszámolói 95

Az apa tanúságtétele 95 – Már Danzigban különleges képességei voltak 96 – Szomszédság Bruno Gröninggel 96 – Egy unokaöccs beszámolója 99 – Nem volt pénze 100 – Aki gyógyít, annak igaza van 101 – Traberhofi benyomások 102 – Tömeges gyógyulások 103 – Egészséges vagy! 105 – Leleplezni a csalást 106 – Egy igaz ember 109 – A golyó meggyógyította 111 – Álljon fel! 112 – Kigyógyult a rákból 113 – Tovább fogok segíteni 114 – Mindent előkészített 115

II. rész: A Bruno Gröning Baráti Kör

5. fejezet: A közösségek értelme és célja. 119

A közösségek létrejövetele 119 – Egy közösségi óra 120 – A közösségi óra fontossága 123 – A felebaráti szeretet műve 124 – A közösségi órák haszna 125

6. fejezet: A Baráti Kör szervezeti felépítése. 127

Közösségvezetők, munkacsoportok, szűkkörök 127 – Sikerbeszámoló-munkacsoportok 128 – Az Orvostudományi Szakcsoport 129 – A Bruno Gröning Archivum 132 – Felismerések a megváltás fényében 132 – Tájékoztató tevékenység 134 – Fordítói munka 136 – A Grete Häusler Kiadó 136

7. fejezet: A Bruno Gröning Baráti Kör – szekta? 139

Nem valláshoz kötött 139 – Feltárta az ínséget 141 – A gyógyulás kegyelem 142 – Nem szekta! 143

8. fejezet: Gyógyulási beszámolók. 145

Orvosi dokumentáció 145 – A gyógyulás megszentelődik 146 – Gyógyulás asztmából 155 – Bénulások megszűnnek 157 – Térd- és nyakizület gyógyulása 159 – Mozgáskorlátozottság megszűnése 160 – Megérte a várakozást 163 – Istennek semmi nem lehetetlen 165 – Siker sikert követ 166 – Gyógyulási beszámolók a sajtóban 168 – Meghártral a fájdalom 170 – A tetteiken keresztül fogjátok megismerni őket 171

III. rész: Ad-e Bruno Gröning megoldási lehetőségeket az időszerű problémákra?

9. fejezet: Mindenhová rend költözik be. 175
- Félelem helyett biztonság 175 – Erőtlenség 178 – Rátalált a hitre 179
– Hitben élni – Bruno Gröninggel 181 – A rockzene „életfilozófiája” 182 – Harmónia a házasságban 185 – Válás helyett harmónia 187
– Lakást talált 189 – Munkahelyet talált 190 – Segítség vizsgáknál 191
– Az isteni védelem 193 – Boldogulni az életben 196
10. fejezet: Hódítsátok meg a Földet! 197
- Állatok gyógyulása 197 – Az állatvorvos lemondott róla, az Einstellennel meggyógyult 198 – Tacskó gyógyulása bénulásból 198 –
Növények gyógyulása 200 – Isteni erő vegyszerek helyett 201 – Isten segíteni akar 202 – A beteg fák is meggyógyulnak 203 – További fagyógyulások 204 – Az ember viseli a felelősséget a természetért 205
– A Föld a mi anyánk 208 – A természet Isten 210
11. fejezet: Minden baj gyökere. 211
- A materializmus ellen 211 – Az idő szorítása 212 – Az idő szelleme 214 – A pénz uralma 215 – Csak Isten tud segíteni 217 – Nem hajolt meg a pénz előtt 218 – A szeretet legyőzi az önzést 219 –
12. fejezet: A hamis próféták. 221
- a) Orvostudomány és gyógyszeripar: az emberiség jótévői vagy kor-
bácsolói? 221
- Az orvosok: segítők vagy pénzkeresők? 222 – Következmények 223
– A gyógyszeripar fortélyai 225 – Az emberi testet megfertőzni 228
– Az állatkísérletek, csak alibik 230 – Eredmények helyett katasztró-
fák 231 – Az orvosoknak ez nem megengedhető 233
- b) Az ember maga akar teremtmény lenni 234
- A génterápia 234 – Az élet szabadalmaztatása 236 – Az emberek egészségéért? 236 – A manipulált igazság 237 – A mesterséges az élet-

be való beavatkozást jelenti 239 – Féligazságok, a tudományos cselekedetek alapja 241 – Az ember a teremtmény és nem a Teremtő 243

c) Az atom: az élet építőköve 244
Farkas báránybőrben 245 – Végét járja a teremtés? 246 – Isten terve ellen cselekedni 249

d) A kiút: Következetes megtérés 250
Elfordulás a megszokottól 250 – A visszatéréshez való erő: a szeretet 251 – Perspektíva 252

Végső megjegyzés: Miért Bruno Gröning? 255

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: (ejtsd:haijlstrom)

így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi.

Einstellen: (ejtsd: aijnstellen)

az ember ráhangolódik az isteni erőre és magába fogadja azt.

Regelungen: (ejtsd: régelungen)

a Heilstrom beáramlásával a testben egy tisztító folyamat kezdődik el, amely fájdalmakkal is járhat. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning Regelungnak..

Előszó

1949-ben Bruno Gröning személye világszerte nagy érdeklődést váltott ki. Csodálatos gyógyulások történtek, és betegek ezrei zárándokoltak működésének színhelyére. 1959-ben távozott el körünkől a „csodagyógyító“, de egy Baráti Kör életben tartja szellemi örökségét, és még a mai napig is történnek gyógyulások.

1985-ben hallottam először a Bruno Gröning Baráti Körről, amely felkeltette érdeklődésemet és csatlakoztam hozzá. Itt jó néhány olyan különleges eseményt érhettem meg, mint a szembetegségemből való spontán gyógyulást.

10 éven keresztül viseltem +3,5 dioptriás szemüveget, amit 1985 augusztusában egyik napról a másikra letehettem anélkül, hogy bármi panaszom lett volna. Ugyanolyan jól láttam, mint azelőtt szemüveggel.

Különösen csodálatos volt ez a folyamat, mivel én senkivel nem beszéltem erről a Baráti Körben. Csak gondolatban kértem Bruno Gröning segítségét. Senki sem tudott róla.

Az 1985 decemberében történt orvosi utóvizsgálat eredményeként megállapították, hogy szemem teljesen egészséges. A látásom tökéletes, és nincs többé szükségem szemüvegre.

Ez, és sok hasonló tapasztalat meggyőzött Bruno Gröning gyógyerejének hatásosságáról és elhatároztam, hogy segítek a Műben. Bepillantást nyertem a Baráti Kör felépítésébe, működésébe és Bruno Gröning tanítását egyre jobban megismerhettem. Az évek alatt mióta a Bruno Gröning Baráti Körhöz tartozom láthattam számtalan ember gyógyulását és életkedvük visszatérését. Mint közösségvezető, gyakran megtapasztalhattam, hogy a segítséget keresők csak azáltal, hogy megszívlelték Bruno Gröning tanítását, visszanyerték egészségüket.

Ezeket megtapasztalva erős vágyat éreztem, hogy könyvet írjak Bruno Gröning működéséről és a Baráti Kör munkájáról. Így keletkezett ez a könyv. Az igazságnak megfelelően szeretném az eseményeket tolmácsolni azzal az emberrel kapcsolatban, akit Anita Höhne

a *Geistheiler heute... (Szellemgyógyászok ma...)* című könyvében Németország első és leghíresebb gyógyászként emel ki*. A negyvenes évek első nyilvános fellépésétől egészen 1959-ben bekövetkezett haláláig és azon túl is, szemügyre kell venni a „herfordi csodadoktor“ működését.

Ebből a célból a könyv hármas felosztását találtam a legcélszerűbbnek. Az első rész Bruno Gröning személyével foglalkozik, életével, tanításával és a korabeli tanúk benyomásaival. A második rész bemutatja a Bruno Gröning Baráti Kört a mai formájában, és gyógyulási beszámolókat is tartalmaz. A harmadik rész rámutat, hogy Bruno Gröning tanítása és hatása jóval több, mint csak a gyógyulás. Világra szóló problémák, mint az erdők pusztulása, a környezetszennyezés, a kábítószer problémák stb. mind megoldhatóak a segítségével.

Köszönettel tartozom Grete Häusler asszonynak, aki megengedte, hogy ennek a munkának az érdekében hozzájuthassak a Bruno Gröning archívumhoz, és a Grete Häusler kiadó minden munkatársának, akik a könyv létrehozásában segítettek.

Bár lennének készek az olvasók arra, hogy a Bruno Gröning körüli eseményeket előítélet nélkül olvassák, és meggyőződhesse nek szavai igazságáról! Nem ok nélkül mondta mindig:

„Bízzál és higgyél,
segít és gyógyít az isteni erő!”

* Anita Höhne: *Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge*, Hermann Bauer kiadó, Freiburg i. Brsg., 1991..

Bevezetés

Amikor Bruno Gröning 1949-ben – négy évvel a második világháború vége után – a figyelem középpontjába került, a körülötte történeteket csodálkozással és bizonytalansággal fogadták az emberek. Senki sem tudta a váratlan gyógyulásokat megmagyarázni. 1949. június 24-én a *Münchener Merkur*-ban a következőket lehetett olvasni:

„Herford, az ő Bruno Gröningjével Németország minden részéből jövő emberek ezreinek zarándokhelye lett. ‚Csodagyógyításait‘ szájról-szájra adták tovább. Tudományos bizottságok, Nordrhein-Westfália kormánya, a rendőrség, sajtóbizottságok, valamennyien ezzel az emberrel foglalkoztak. Egyesek jótevőnek, vagy egyszerűen Isten küldöttének tekintik. Mások viszont sarlatánnak tartják. (...)

Valójában a herfordi ‚csodadoktor‘ feltűnést keltő sikereit nem lehet letagadni. Bénák széttörnek a mankóikat, vakok újra látnak, tüdő-, gyomor- és asztmás betegek lesznek ismét egészségesek. Gröning az embereket ámulatba ejti, úgy néznek fel rá, mint egy csodára. (...)

A világ egy talánnyal találta szemben magát. Hogyan lehetett ilyesmi? Hogy tudott Bruno Gröning ilyen gyógyulásokat előidézni, amelyek még az orvosok általi kontrollálást is kiállták? Ő maga így magyarázta:

„Nem én gyógyítok, hanem az isteni erő gyógyít általam.“

És másik helyen:

„Ha Ön hisz a gyógyulásban, akkor már megkapta a segítséget. Csak hinnie kell Önnek!“

Mit kezdhet az isteni erővel a felvilágosodott, komolyan gondolkodó ember a huszadik században? Hogyan okozhat a hit ilyen gyógyulásokat, amelyek Gröning körül naponta történtek?

Hogy ezt a kérdést megválaszolhassuk, egészen messze kell visszanyúlnunk, és a betegségek igazi okát kell felismernünk. Sok ember él abban a hitben, hogy a betegség valami véletlen folytán keletkezik,

ami hirtelen jön és az ember jóformán a semmitől betegszik meg. Bruno Gröning ellenben azt mondta:

„Minél jobban eltávolodott az ember Istentől, tudatosan vagy tudattalanul, annál kevesebb életerő maradt a testében, úgy hogy alig volt már benne élet, és a szervek, ahogy bánt velük, úgy reagáltak. Az ember nem tudta életét teljes erővel leélni. Eltávolodott ettől az erőforrástól. Végül is elveszítette a nagy isteni erőforrással való kapcsolatot. Nem tudta többé Isten energiáját magába fogadni, és így vált ő, ill. a teste egy ronccsá.“

Teljesen hasonlóan ír az osztrák író, Hans Sterneder *Der Wunderapostel* (A Csodaapostol) című beavató regényében:

„Nos, végül is szeretnék neked a betegségek mély értelméről mesélni, mert a betegségek és a gyógyításuk miatt szedik az emberek a gyógynövényeket és gyógyfüveket.

Láthatod, az emberek számtalan sok betegségben szenvednek, és kimondhatatlanul sok szenvedő sóhajtozva vonszolja magát a földi életen át. Ez már rég odavezethette volna az embereket, hogy feltegyék a kérdést, tulajdonképpen mi az oka a betegségeknek? Mert ha Isten, ha ezt helyesen értelmezzük, az embert a saját képére teremtette, akkor Istennek, a tökéletesnek, az embert szintén tökéletesnek, tehát egészségesnek kellett kigondolnia és megteremtenie. És miután az ember Istentől származik, szellem az Ő szelleméből és lényének egy része, akkor az ember maga is egészséges kell, hogy legyen, mert Istennél nincs betegség.

És ha valaki azt válaszolná neked: „Az ember csak úgy egyszerűen megbetegszik“, akkor válaszolj neki nyugodtan: „Nem, egy ember sem lesz csak úgy beteg! Hanem maguk az emberek azok, akik a betegségeket magukhoz hívják, vonzzák, magukra veszik a betegségeket!“

Mert minden betegség természetellenes, szellemellenes, Isten ellenes, démonias!

Ha ez így van, akkor meg kell kérdezni magunktól, miért keletkezik, hogyan kerülhetjük el, hogyan győzhetjük le?

Ha mélyebben megfigyeled az életet a természetben és az emberben, hamarosan tudatosodik benned, hogy az egész világ-
űrben nincs véletlen, hanem minden a rend és a bölcsesség örök
isteni talaján nyugszik.

Tehát, az egészség és betegség is a törvény megrendíthet-
len talaján kell, hogy álljon! S nem nehéz ebből kikövetkeztetni:
ameddig egy ember az isteni törvények fényében van, egészsé-
ges, és abban a pillanatban, amikor az isteni törvény kegyelmi
köréből kilép, tehát vétkezik ellene, megbetegszik!

Istennel való harmónia: egészség.

Istentől való eltávolodás: betegség.“*

Ezt olvashatjuk Jakob Lorbertől:

„Ha az emberek soha nem fordulnának el Istentől, soha sem
jutnának bajba, nem érné őket szerencsétlenség. (...) A testi
betegségek mindenkor csak keserű következményei Istennek az
emberekkel világosan közölt parancsolatai megtagadásának.

Aki már fiatal korától kezdve hűségesen ezekhez tartja magát,
annak egészen idős koráig soha nem lesz szüksége orvosra. (...)
De az emberek elfajultak, hamarosan súlyos testi bajaik keletkez-
tek, és megismerték annak a következményeit, hogy Isten törvé-
nyeit alig, vagy egyáltalán nem követték.

Mert az ember csak ilyen. Aki képes egy tökéletes gépezetet
valamilyen célból elkészíteni, úgy biztosan ahhoz is ért, hogy
hogyan lehet azt célszerűen használni, és hogyan kell a gépezet-
tet működtetni, hogy ne romoljon el, és a későbbiekben is alkal-
mazni lehessen. A gépezet gyártója megmutatja és elmagyarázza
annak, akinek eladta, hogy mire ügyeljen, hogy a gépezet funk-
ciójának megfelelően, tartósan működjön. A vásárlónak termé-
szetesen pontosan be is kell tartania, amit a gyártó mondott. De
ha a vásárló idővel saját akaratából vagy hanyagságból ezt nem

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*, Hermann Bauer kiadó, Freiburg i. Brsg.,
1984.

tartja be, akkor saját magát kell okolnia, ha a gépezet elromlik, és ezáltal teljesen, vagy részben használhatatlanná válik.

Isten azonban a legnagyobb ‚gépmestere‘ az emberi életnek, amelyet Ő az emberek számára hasznos utasításokkal, mint egy művészi gépezetet rendezett be. Ha a lélek a vele világosan közölt utasítás szerint használja ezt az étellel ellátott gépet, ami Isten parancsolatait tartalmazza, úgy a test a szükségének megfelelő egészségben marad, de ha idővel a lustává és érzékivé váló lélek nem veszi figyelembe az örökkévalóságos nagy gépmester törvényeit, úgy saját magát okolhatja, hogy testét mindenféle nyomorúság lepi el.“*

Az amerikai Ralph Waldo Trine *In Harmonie mit dem Unendlichen* (Harmóniában a végtelennel) című könyvében olvashatjuk ezeket a sorokat:

„Az egészség, a tökéletes, gazdag és mindent betöltő egészség az élet normális állapota. Minden más abnormális. Abnormális állapot azonban valamilyen visszasságból származik. Isten sohasem teremtett betegséget és szenvedést. Ezeket kivétel nélkül az emberek teremtették. Azáltal, hogy a törvényeket, amelyek szerint élniük kellene, megszegik. De mi már annyira megszoktuk ezt, hogy már ott tartunk, ha nem is normális, de valamilyen természetes állapotnak tekintjük.“**

Hans Sterneder úgy magyaráztatja el a Csodaapostollal, hogy Isten törvényeinek megszegése által végül is érzékelhető betegségek keletkeznek a testben.

„Isten életerejét állandóan szétárasztja az egész világon. Ez a sugárzás minden élőlényt táplál, ahogy a gyereket az anyatej táplálja, és általa a legnagyobb és legvirágzóbb egészségnek örvendhet.

Aki tehát Istenben él, a bőséget és azáltal az egészséget tapasztalhatja meg. Mert Istennel teljes összhangban, vagyis tökéletes harmóniában van. (...)

* Jakob Lorber: *Johannes – Das grosse Evangelium*, Lorber kiadó. Bietigheim, 1985..

** Ralph Waldo Trine: *In Harmonie mit dem Unendlichen*, Stuttgart, 1984.

De abban a pillanatban, amikor egy ember megszakítja az Istennel való harmóniát, ha tudatosan, vagy anélkül elfordul Istentől és vétkezik az örök, isteni törvény ellen, akkor természetesen zavar keletkezik Isten és az ember viszonyában. Mindenképpen kisebb-nagyobb rövidzárlat jelentkezik. Az ilyen ember, aki Isten törvénye ellen vétett, úgy hogy kiesett az egységből és a harmóniából, ellentmondásba került Istennel, ellentétékbe, diszharmóniába süllyed. Vagy szellemileg lesz beteg, mert minden Isten elleni cselekedet a szellem megbetegedése!

Nos halljad! Ez a szellemi megrázkódtatás, ez a meghasonulás Istennel feltétlenül azt okozza, hogy Isten tiszta, tökéletes életárama már nem folyhat akadálytalanul és teljes mértékben a vétkező teremtménybe.

A lecsökkent áramlás következtében az isteni szikra fénye zavaros lesz. A további következménye pedig az, hogy ez az alultáplált isteni szikra már nem képes a lelket az isteni erővel (...) tökéletesen feltölteni. (...)

Ahogy Isten elrendezte, hogy az isteni szikra az Ő életerejét felvegye, és a lélekhez továbbítsa, (...) úgy a lélek is állandóan táplálja a fizikai testet és egészségben tartja.

És most halljad az emberéletnek az egyik legnagyobb csodáját! Isten az emberi testet úgy építette fel, és a Vele való kapcsolatot olyan módon alakította ki, hogy minden szerv egy bizonyos isteni tulajdonságnak felel meg!

Nos, ha az ember ezeknek az isteni tulajdonságoknak vagy erényeknek egyike ellen is vétkezik, a lélek megbetegszik. Vagy a földi élet szavaival mondva: nem képes az isteni életáramot abba a szervbe teljes mértékben felvenni, amelyik azt az erényt testésíti meg, ami ellen az ember vétkezett. És így lesznek a szervek a hiány következtében ugyanolyan betegek, mint a növény a pincében, ha a napsugár nem ér el hozzá teljesen.

Így a betegség útja mindig ez a hármas út: először a szellem vétkezése, vagyis a szellem megbetegedése, utána a lélek megbetegedése, (...) és mint utolsó fokozat, a fizikai test megbetegedése.

Így látod, hogy minden testi betegség az ember számára, aki sem a szellemi meghasonlást, sem a lelkében való viszályt nem érzékeli, az utolsó és veszélyes jele annak, hogy diszharmóniába jutott Istennel.

Minden testi és lelki megbetegedés figyelmeztető jel a megtérésre, hogy az ember visszaállítsa az Istennel való egységet, harmóniát, mielőtt még késő lenne, és el kell gondolkoznia azon, miben vétkezett Isten törvénye ellen.“*

Bruno Gröning mindezt egyszerű szavakkal magyarázza meg:

“Isten szépnek, jónak, és egészségesnek teremtette az embert. Ilyennek is akarja látni. Eredetileg az emberek szorosán kötődtek Istenhez: szeretet volt, harmónia és egészség, minden egységes volt. Amióta azonban az első ember egy másik hangra, a Gonoszra kezdett hallgatni – aki kívül állt ezen az egységen – s azt tette, amit az mondott neki, megszakadt a kötelék, s azóta Isten itt áll, az emberek pedig ott. Isten és az emberek között hatalmas szakadék nyílt. Nincs kapcsolat. Az ember magára hagyatva van, ha mégoly hívő és sokat imádkozik is, élete során találkozik a Gonosszal, aki lehúzza a mélybe. Önök is eljutottak ide a mélybe életük során. Önök is átéltek a szerencsétlenséget, a fájdalmakat, a gyógyíthatatlan bajokat. Azt mondom: Ne menjenek még mélyebbre, én felszólítom Önöket a nagy megtérésre! Jöjjenek fel, és én hidat építek a szakadék felett! Térjenek át a fájdalom útjáról az isteni útra! Itt nincs szerencsétlenség, fájdalom, gyógyíthatatlan: itt minden jó. Ez az út visszavezet Istenhez!“

A test megbetegedése Sterneder szerint az utolsó figyelmeztető jele az Istentől való elszakadásnak. De amint Trine írja, az emberek eközben annyira hozzászoktak a betegségekhez, hogy természetesnek tekintik, és nem veszik tudomásul a figyelmeztető jeleket. Ma egyre világo-

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*

sabb lesz, hová vezet ez. Az ember figyelmen kívül hagyja Isten intését, és biztosan halad a katasztrófa felé. Úgy tűnik, a Föld megsemmisülése és azzal az egész emberiség megsemmisülése csak idő kérdése.

De Isten meg akarja akadályozni, hogy az emberek ezt az utolsó lépést megtegyék és mindent tönkretegyenek. A jeleket – betegségek, természeti katasztrófák stb. – az emberek nem ismerték már fel, tehát Istennek azt kellett tennie, amit Ő mindig is tett: nagy szellemeket küldeni a Földre, akik ott az Ő akaratát hirdetik és figyelmeztetik az embereket a megtérésre.

Bruno Gröning azt a feladatot kapta, hogy a szenvedőket, betegeket és vegetálókat segítse, megszabadítsa a szenvedésüktől, és minden embert felhívjon a nagy megtérésre.

Az egyszerű danzigi férfi jártas volt az élet alapszabályaiban. Ismerte a szellem és lélek közötti összefüggéseket és azok egymásra hatását, tudta mi okozza a betegségeket, és hogyan lehet azokat megakadályozni. De mindenekelőtt megvolt benne, amit a mai időkben egyre ritkábban tapasztalhatunk, az Isten iránti szeretet.

Ő az embereket nem csak a betegségek eredetéről világosította fel, hanem segített is nekik, és ez számára nélkülözéssel, ellenségeskedéssel, gúnyolódással járt. Embertársai egészsége, üdvössége, a bajból való megszabadítása fontosabb volt számára, mint a személyes boldogsága.

„Adják át nekem a betegségeket, gondjaikat, bajaikat, minden rosszat – én mindent átveszek. Széles a hátam.“

És ő nem csak úgy mondta ezt, hanem meg is tette, mint ahogy a számtalan sikerbeszámoló bizonyítja. De a bámulat az, hogy ma is, évtizedekkel halála után is megteszi ugyanezt, és a gyógyulások nem szűnnek meg.

Ez az írás Bruno Gröning működését akarja tanúsítani. Beszámol életéről, tanításáról és művéről, és megvilágítja azt, amit mozgásba hozott. De még továbbmegy és megmutatja, hogy általa nemcsak betegségek szűnnek meg, hanem az emberek ismét boldogok lesznek, és megtanulják életüket irányítani. Ez Bruno Gröning tulajdonképpeni célja.

„Az emberek mesternek neveznek engem, tulajdonképpen ki is egy mester? Aki például a mesterségét uralja, az mester. Van-
nak lakatosok, szabók, asztalosok stb., én viszont kívánom, hogy
az ‚élet mesterei‘ legyenek!“

Az embernek helyt kell állnia az élet harcában, és nem szabad a
Gonoszt magába fogadnia. Minden élethelyzetet meg kell oldania
és a Jót tettekre váltania. Bruno Gröning felszólította az embereket,
hogy a felebaráti szeretetet komolyan vegyék, és minden embert Isten
gyermekének tekintsenek. Ők mindnyájan összetartoznak, nem sza-
bad egymás ellen küzdeni, harcolni. Ha az emberek ezt megszívlelnék,
embertársaikat valóban szeretnék, és segíteni akarnának egymásnak,
akkor a Föld másképp nézne ki. A mai idők számtalan, világot átfogó
problémája magától oldódna meg. Az embereknek csak bízniuk kel-
lene embertársaikban, megbecsülni, szeretni egymást és kérni Isten
áldását, akkor olyan változás állna be, amit ma még nem vagyunk
képesek elképzelni. És Bruno Gröning ide akarja vezetni az embere-
ket. A gyógyulás az első lépés, de az út folytatódik, és csak egy célja
van: tökéletes Isteni egység!

I. RÉSZ

BRUNO GRÖNING SZEMÉLYE

Alig akadt név az ötvenes években, amely annyira felizgatta a kedélyeket, mint Bruno Gröning neve. Alig történt olyasmi, ami annyira ellenétes reakciókat váltott ki, mint ami Bruno Gröning személye körül történt. Egyesek szerették és tisztelték, mások gyűlölték és harcoltak ellene. Egyesek számára ő volt az utolsó remény a különböző orvosi kezelések sikertelen útjain. Mások számára ő volt a legnagyobb veszély, ami összeomlással fenyegette a szorgalmasan, évszázadokon keresztül kialakított tudományos világképet.

Milyen ember volt ez a Bruno Gröning, aki ilyen nagy érzelmeket váltott ki az emberekből? Egyesek térdre borultak, mások kardot ragadtak. Az ő idejében alig volt olyan ember, akinél környezet reakcióiban ilyen szorosan egymás mellett jelent volna meg a „hosszanna“ és a „feszítsd meg“, mint Bruno Gröningnél.

Bruno Gröning fenomén, aki után érdemes kutatni.

1. fejezet: Bruno Gröning élete

Amikor 1949 májusában az újságok a „herfordi csodadoktor“-ról beszámoltak, Bruno Gröning mögött már olyan életút állt, amely a tapasztalatok gyümölcseivel volt gazdagon megáldva, és nélkülözésekkel volt kikövezeve.

Gyermekkora és ifjúsága

Bruno Gröning 1906. május 30-án született Danzing-Olivában, August és Margarethe Gröning hét gyermeke közül a negyedik gyermekként. Szülei már korán felfigyeltek fiuk különlegességére. Időnként, ha az apa mogorván és zsémbesen jött haza, a csecsemő szobájából hirtelen egészen erős hangok hallatszottak ki. Amikor a szülők ijedten utánanéztek, már minden csendes volt, és a kicsi békésen aludt bölcsőjében. Erre az apa abbahagyta a zsémbeskedést és megnyugodva járkált a házban. Ilyen és hasonló események elidegenítették tőle szüleit és testvéreit, sőt az apából kellemetlen érzelmeket váltott ki. Minél idősebb lett Bruno Gröning, környezete annál idegenebb lett számára. Egon Arthur Schmidt így számol be a *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning* (Bruno Gröning csodagyógyításai) című könyvében:

„A családban Bruno Gröninget (...) a ‚különc‘ gúnynévvel látták el. Még ma is gyakran említi ezt, és ha testvéreinek viccesen a szemükre veti, szégyenkezve hajtják le fejüket. Különösen a legidősebb fiú, Georg hangsúlyozza ki, hogy ha valamit megettek, Bruno soha sem árulta el testvéreit, még akkor sem, ha az összeküvés ellene irányult, és emiatt szenvednie kellett.“*

Környezetének keményszívűsége által kiközösítve, a kis Bruno a természetbe menekült. Jobban vonzódott az állatokhoz, fákhoz, bokrokhoz, mint az emberekhez. Gyakran órákra eltűnt az erdőben.

* Egon Arthur Schmidt: *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning*, Falken kiadó, Berlin 1949.

„Itt megtapasztalhattam Istent. Minden bokorban, fában és minden állatban, sőt még a kövekben is. Órákon keresztül álldógtam elmélyülve – tulajdonképpen az idő megszűnt számomra – és mindig úgy éreztem, mintha egész bensőm kitérné a végtelenség felé.“

A vele hasonló korúak verekedéseiben soha sem vett részt. Így ő lett a gonosz gúnyolódások tárgya, akit különlegességéért megverték és büntettek.

Idővel felismerhetővé vált Bruno Gröning lényében az, aminek köszönhetően a későbbi „csodadoktor“ nevet kapta. Jelenlétében állatok, emberek gyógyultak meg. Különösen az első világháborúban kereste fel gyakran a kórházakat, ahol szívesen látott vendég volt. Ha megjelent, a sebesültek jobban érezték magukat, és sokan meggyógyultak. Betegek is üzentek édesanyjának, menjen el hozzájuk a kis Brunoval. A családban és ismerősök körében szívesen fogadták a kislány gyógyító képességét.

Bruno Gröning így ír életrajzában:

„Már kis koromban megszabadultak jelenlétemben szenvedéseiktől a beteg emberek, és a gyerekek, de felnőttek is veszekedéskor, ingerült állapotban néhány szavamtól teljesen megnyugodtak. Már gyerekként észrevettem, hogy azok az állatok, amelyek félnékek voltak, vagy amelyeket rosszindulatúnak tartottak, velem szemben jóindulatúak és szelídek voltak. Ezzel szemben a szülői házzal való kapcsolatomban különös és feszült volt. Ezért hamarosan teljes önállóságra törekedtem, hogy kikerülhessek a meg nem értettségéből, amit családom velem szemben tanúsított.“

Az előkészületek évei

Az általános iskola 5. osztálya után Bruno Gröning kereskedői szakmát kezdett tanulni. Ezt azonban két és fél év után apja nyomására kénytelen volt abbahagyni. A kőműves foglalkozású édesapja azonban azt akarta, hogy fia hozzá hasonlóan építési szakmát tanuljon ki. Ács-

nak taníttatta, de itt sem juthatott el a záró vizsgáig, mert a háború utáni zűrzavaros gazdasági helyzet ezt nem engedte meg. Negyed évvel tanoncságának befejezése előtt, megbízások hiányában, a cég bezárt. A rákövetkező időkben különböző tevékenységeket folytatott. Majdnem két éven keresztül működtetett egy épület-, és műbútorasztalos-műhelyt, dolgozott gyári és alkalmi munkásként, volt táviratkihordó és gyengeáramú szerelő. Egon Arthur Schmidt így ír a következő időről:

„Azonkívül különböző munkatársai, mint különleges ismeretjeléről számoltak be, arról, hogy bármilyen munkához is nyúlt, az mind sikerült neki, órák, rádiók javításánál, vagy amikor lakatosként dolgozott. A műszaki dolgokban különösen ügyes volt. Soha sem vonakodott a legdurvább, a testileg legnehezebb munkák elvégzésétől sem. Mint kikötőmunkás, ugyanúgy húzta a kötelet, mint társai. Nem rejtette véka alá, ez hozzátartozott ahhoz az úthoz, amely őt a mélységen átvezette, hogy eljusson a magasságba. Egy régi kínai közmondás mondja: 'Aki sohasem ment mocsáron keresztül, abból nem lehet szent.' Régebbi munkatársaitól fennmaradtak bizonyítványok, amelyek közül nemrég a kezembe került egy, és ebben az állt, hogy egy éves közös munka után ennek a munkásnak Bruno Gröning volt a legrendesebb, legjobb munkatársa, akivel valaha is együtt dolgozott, és az elképzelhető legjobb emlékei vannak róla.“*

Huszonegy évesen megházasodott. De felesége egyáltalán nem értette meg őt. Egy polgári családi élet korlátjai közé akarta kényszeríteni, és gyógyításait hóbortnak tekintette. 1931-ben és 1939-ben születtek fiai, Harald és Günter, mindketten 9 éves korukban haltak meg. Noha számtalan ember tapasztalt Bruno Gröning által gyógyulást, Gertrud Gröning nem hitt férje gyógyerejében. Nem rá bízta a gyerekeket, hanem az orvosokra. De a hagyományos orvoslás nem tudott rajtuk segíteni. Mindkét fiú kórházban halt meg, Harald 1939-ben Danzingban, Günter 1949-ben Dillenburghban. Bruno Gröning számára ez volt élete legnagyobb csapása. Évekkel később is könnyezett, ha fiairól beszélt.

* Egon Arthur Schmidt: *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning*, Falken kiadó, Berlin 1949.

Így ez a két világháború közötti idő előkészület volt későbbi működéséhez. Jó néhány rossz tapasztalatot kellett elkönyvelnie, hogy az embereket minden élethelyzetükben megérthesse, és bajaikban velük érezhessen.

A második világháborúban, 1943-ban behívták a Wehrmachtba (*az 1945 előtti német hadsereg. A ford. megjegyzése*). Ott nézeteltérésekre került sor, amiatt, hogy vonakodott emberekre löni, hadbírósgot helyezték kilátásba. Végül a frontra küldték. Megsebesült, orosz hadifogságba került és 1945-ben, mint hazájából száműzött került Németország nyugati részébe.

Bruno Gröninget a háborús idők alatt csak az a vágy fűtötte, hogy minél többet segíthessen. Sőt a fronton is minden alkalmat megragadott, hogy társaiért és a civil lakosságért bevesse magát.

Egy orosz faluban lehetővé tette az éhhalál küszöbén lévő embereknek, hogy hozzájussanak a hadsereg élelmiszerkészletéhez. A fogság alatt bajtársainak jobb ruházatot, ételmet és jobb szállást harcolt ki. Sok embert gyógyított meg, akik éhségtől keletkező ödémákban szenvedtek. A háború borzalmai között egy embert sem ölt meg, de számtalannak segített.

1945-ben kiszabadult a fogságból, a hesseni Dillenburgban új egzisztenciát épített fel, és családját is odahozatta. Miután a második fiú is meghalt, és felesége minden segítségre irányuló tevékenységét meg akarta tiltani, elvált tőle. Kötelességének érezte, hogy a gyógyító erőt, amivel rendelkezett, minden emberhez eljuttassa. Azt mondta:

„Nem egyes emberekhez tartozom, hanem az egész emberiséghez.“

1949 elején útja a Ruhr-vidékre vezetett. Egyes beszámolók következtében mind többen figyeltek fel Bruno Gröningre. Házról házra járt, mindig oda, ahol szükség volt rá. Így működött kis körben, amíg 1949 márciusában elfogadta egy herfordi mérnök meghívását, hogy látogassa meg fiát.

A herfordi „Csodadoktor“

A kilencéves Dieter Hülsmann már egy ideje ágybanfekvő beteg volt. Előrehaladott izomsorvadásban szenvedett, és az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Miután Bruno Gröning meglátogatta a kisfiút, a gyermek ismét képes volt járni. Hülsmann mérnök, akit fia hirtelen gyógyulása fellelkesített, kérte a vendéget, hogy maradjon továbbra is náluk. Más betegeket is meg akart hívni, hogy a csodadoktor segítsen rajtuk.

Bruno Gröning elfogadta az ajánlatot, és a házat egyre több gyógyulásra váró kereste fel. Egyre többen hallottak a Gröning körüli csodálatos gyógyulásokról. Nem tartott sokáig, és neve ismertté vált. Az újságok beszámoltak a „Csodadoktor“-ról, és az angol szektorban napi téma lett. Ezek érkeztek a Wilhelm térre és tömegek lepték el a házat.

Manfred Lütgenhorst, a *Münchener Merkur* újságírója többek között így írt 1949. június 24-én:

„Amikor délelőtt 10 óra 30-kor megérkeztem Herfordba, a Wilhelm téren a kis kétemeletes ház előtt kb. 1000 ember gyűlt össze. Kimondani is nehéz, milyen nyomorúságos képet nyújtottak. Számtalan béna ült tolószékben, másokat hozzátartozóik támogattak, vakok, süketek, anyák béna és gyenge elméjű gyermekeikkel karjukban, öreg nénikék és fiatal emberek tolakodtak, sóhajtoztak. Majdnem 100 autó, teherautók, buszok tömege parkolt a ház előtt; valamennyien messziről jöttek.

„Gondolják Önök, hogy meggyógyulnak?“ – kérdeztem a betegeket. Ők bólintottak. „Tegnap kellett volna, hogy Ön itt legyen“ – válaszolta egyikük. „Gröning úr Viersenben volt, Rheinlandban, és itt az udvarban öt béna volt jelen, mind egészségesen mentek haza. Távgyógyítás – és mégis ezen az udvaron gyógyultak meg.“ A többi beteg igazolta ezt a tényt.

Továbbmentem a tömegben, és lejegyeztem az emberek csodálatos beszámolóit. Ez már mind elég volna ahhoz, hogy kitöltsön egy könyvet. Amikor rágyújtottam egy cigarettára, mellettem egy fiatalember így szólt: „Kérem, adjon nekem is

egyet! Egyenruhát hordott, és úgy nézett ki, mint aki Oroszországból tért haza. Adtam egyet neki. Rágyújtott és nagy lelkesedéssel mondta: „Látja, mindent újra magam tudok csinálni.” Sok közben elkezdte a jobb karját ujjaival együtt mozgatni és közben jobb lábát is. „Önt is Gröning gyógyította meg?” – kérdeztem. „Igen, Oroszországban az egész jobb oldalam megbénult. Gröning úr csak rám nézett, és most újra teljesen egészséges vagyok, még most sem tudom ezt felfogni.” Boldogan mozgatta végtagjait.

Egy csoport felé igyekeztem, ahol emberek egy kb. 40 éves ősz hajú nőt vettek körül. Hallottam, amikor az asszony ezt mondta: „Engem is Gröning úr gyógyított meg. Súlyos gyomorfekélyem volt, egyre soványabb lettem, és nem tudtam már a fájdalomtól aludni. Tizenketten voltunk egyszerre Gröningnél. (...) Rám nézett és úgy tűnt, mintha a fekély, mint egy kő, a földre hullott volna. Azóta nincsenek fájdalmaim, egyre hízom, és a röntgenfelvételek egyértelműen kimutatták, hogy a fekély eltűnt. Az orvosi vizsgálati bizottság rendelkezésére álltam. Mondhatom Önöknek, nagyon csodálkoztak!” Az asszony tovább folytatta elbeszélését: „De ez még mind semmi. Múlt héten egy vak ember tartózkodott itt az udvaron. Több napon és éjszakán át várakozott. Miután én többször idejövök, feltűnt nekem. Megszántam szegényt és meghívtam enni. „Nem”, hárította el. „Nem mulaszthatom el azt a pillanatot, amikor Gröning úr kijön.” Ekkor hoztam neki egy zsemlet, és azt mondtam, majd gondoskodom róla, hogy valaki kivigye őt a pályaudvarra. „Senkire sincs szükségem, mert én egyedül fogok menni a pályaudvarra.” S ezt ezután saját szememmel tapasztalhattam meg. Gröning úr kijött, és a fiatalember felkiáltott. „Ismét látok!” Valóban, a fátyol eltűnt a szemem elől. Leírta nekem, milyen táskát tartottam a kezemben. Ezt mondta: „Ott megy egy autó, s ez és ez a rendszáma.” És ahogy kijelentette előre, megtalálta az utat egyedül a pályaudvarra. A körülállók mind sírtak az örömtől.”

Nem tartott sokáig, és a hatóságok – különösen az egészségügyi hatóság – megvizsgálták az ügyet. Kialakult egy vizsgáló bizottság, és Bruno Gröninget eltiltották a gyógyítástól.

Néhány befolyásos orvos kimondottan ellensége lett. Mindent megmozgattak, hogy működésében akadályozzák, és követelték, vesse alá magát egy tudományos vizsgálatnak. Hogy milyen gondolat állt a tilalom mögött, világosan megmutatkozik az irányt megszabó résztvevő orvosok következő kijelentéseiből. „Gröning bebizonyíthatja azt, amit csak akar, a gyógyítási engedélyt úgysem fogja megkapni.“* „Az orvosok szakmai becsületét sérti, ha Gröninggel szóba állnak.“**

Június végén véglegesen el kellett hagynia Herfordot. Minden igyekezete meghiúsult, hogy engedélyt kapjon a gyógyításra.

A „fenomén Gröning“ és a tudomány

Körülbelül ebben az időben kezdték el Gröning gyógyítási sikereit felülvizsgálni a *Revue* című újság egészségügyi munkatársai. A marburgi pszichológus Dr. H. G. Fischer egy külön újságíró stábbal utazott Herfordba. Beszélgetett a gyógyultakkal, és meglepetéssel állapította meg, hogy Gröning módszere tényleg sikeres volt. Ezért a *Revue* elhatározta, hogy hozzájárul a „Gröning fenomén“ tudományos alapon való tisztázásához. A heidelbergi egyetemi klinika kapta a megbízást, hogy a „Csodadoktor“ gyógymódjait kivizsgálja.

Bruno Gröning beleegyezett Fischer javaslataiba, mert pozitív szakértői véleményt ígért a vizsgálatok kedvező lefolyása esetében. Bruno Gröning remélte, utat talált, hogy szabadon gyógyíthasson.

Július 27-én kezdődtek a vizsgálatok. Azok a személyek, akiken tudását be kellett bizonyítania, a betegeknek azon köréből kerültek ki, akik (kb. 80.000-en) segítségkérő levélben fordultak hozzá. Ehhez még hozzájött a heidelbergi Ludolf-Krehl klinika néhány páciense. Először mindnyájukat alaposan kivizsgálták és megállapították a diagnózist. Ezek után kerültek Gröninghez, rajtuk kellett megmutatnia módszerét. Ennél más orvosok is jelen voltak. Tanúi lehettek annak, hogyan szüntek meg a betegségek, sőt gyakran spontán gyógyulások

* *Revue* folyóirat 27. száma, 1949. augusztus

** Egon Arthur Schmidt és Helmut Hülsmann állásfoglalása a westfáliai újság orvosi bizottságának a közleményéhez, 1949. aug. 11-én

is történtek. A klinikán tartott utóvizsgálatok igazolták a gyógyulásokat. Még a gyógyíthatatlannak tartott Bechterew-kór is gyógyítható volt.

A *Revue* újság által megjelentetett szakvéleményben Dr. Fischer nyomatékosan kijelentette, hogy Bruno Gröning nem sarlatán, hanem veleszületett tehetségű szellemi orvos. Ezzel próbálta saját szemszögéből a „Gröning fenomenát“ megmagyarázni, anélkül, hogy igazságot tegyen.

A végleges szakvéleményt az eredmények kiértékelése után akarták kidolgozni. Biztosították Bruno Gröninget, hogy szabad utat kap működéséhez. Eközben Fischer professzor és von Weizsäcker úr (akinek a védnöksége alatt állt az egész vállalkozás) egy javaslatot tettek. Gyógyintézeteket akartak létesíteni, ahol Bruno Gröning az orvosok mellett működhetett volna. A betegek ellenőrzését és kiválasztását azonban maguknak akarták biztosítani. Ezzel kapcsolatban Bruno Gröning így nyilatkozott:

„Ennek alapján a prof. Fischer által megállapított pénzügyi feltételek számomra nem voltak elfogadhatóak. Természetesen erről sok megbeszélést folytattunk, sőt azokkal az urakkal is, akik ezt finanszírozni akarták. Prof. Fischer javaslataival nem tudtam egyetérteni, ezért elutasítottam, és pedig azért, mert:

1. Semmiféle anyagiakkal nem rendelkeztem, ellentétben velem, így nem vállalhattam olyan pénzügyi kötelezettségeket, amelyeket nem tudtam volna teljesíteni.

2. Soha nem gondoltam arra, hogy ebből a tervből anyagi hasznot húzzak.

Ezért mindez számomra egy lehetetlen követelés volt. Azon kívül csak azt akartam tenni, ami a hivatásom, hogy a segítséget kérőknek segíthessek. Csak ezért akartam a pszichoterapeuták rendelkezésére állni, de ebből az ügyből soha sem akartam üzletet csinálni.“

Bruno Gröning elutasító viselkedése miatt a professzorok elvesztették az iránta való érdeklődésüket. A megígért szakértői véleményt soha nem állították ki. Ahelyett, hogy szabad működést biztosítottak volna számára, még több követ gördítettek útjába. A vizsgálatok

folymán gyógymódját „kezelés“ és „páciens“ kifejezésekkel látták el, és mint orvosi működést értékelték. Ezzel a természetgyógyász törvény meghatározta a konfliktust.

Traberhof

A heidelbergi vizsgálatok lezárása után 1949 augusztusában Bruno Gröning figyelme Dél-Németország felé fordult. Meg akart szabadulni a személye körül keletkezett zűrzavartól, és egy Rosenheim közelében lévő nyugodt, privát birtok területére vonult vissza. Eleinte sikerült tartózkodási helyét titokban tartani. De miután az újságok először beszámoltak Bajorországba való megérkezéséről, nagy tömegek rohanták meg a környéket. Kb. 30 000 ember áramlott naponta a rosenheimi Traberhofba. A sajtó és a rádió is beszámolt erről. Sőt filmet is forgattak az eseményekről. A címe *Gröning* volt, és a körülötte lezajló eseményeket dokumentálta.

Szeptember második hetében a *Zeitungsblitz* című újság egy külön kiadásában így számol be:

„Időközben mintegy tízezeren gyűltek össze, akik órák óta a nagy hőségben arra a nagy eseményre vártak, hogy Bruno Gröning megjelenjen a balkonon. Ekkor Bruno Gröning beszélt a tömeghez, és kisugározta gyógyító erejét. Szorosan egymáshoz préselődve álltak az emberek, hogy teljes mértékben élvezhessék a Heilstrom*-ot. Már jelentkeztek az első reakciók a tolószékekben ülő és más súlyos betegeknél.

A vakok ismét láttak, ismét felemelkedtek a járnai nem tudók, a bénák ismét megmozgatták merev végtagjaikat. Emberek százai számoltak be arról, hogy beteg testrészeiken a fájdalmak felerősödtek, szúrást, nyomást, bizsergést éreztek, vagy a könnyedség megmagyarázhatatlan érzését, – vagy arról, hogy fejfájásuk hirtelen megszűnt.“

De nemcsak a Traberhof-ban került sor gyógyulásokra. Mindenütt, ahol Gröning megjelent, viharos gyorsasággal vették körül a betegeket.

* *Heilstrom*: magyarázat a 8 oldalon

Anita Höhne a *Geistheiler heute...* (Szellemgyógyászok ma...) című könyvében így írja le a Gröning körül kialakult helyzetet:

„Amikor Gröning még csak beharangozta jövetelét, már megkezdődött a zarándoklás. Tipikusak a jelenetek, amelyeket Rudolf Spitz újságíró figyelt meg az 1949 szeptemberében Gröningnél tett látogatásánál.

„Este 7 órakor emberek ezrei váraakoztak a Sonnenstrassén. 22 óra 30 perckor még mindig ott voltak. A háború öt éve folyamán sok mindent megéltem, de akkora megrázkódtatást soha, mint ebben a négy órában, amikor Bruno Gröninggel szemben ülve megtapasztalhattam a szenvedés és nyomorúság borzalmas parádéját. Epilepsziások, vakok, bénák mankóikkal nyomakodtak hozzá. Anyák emelték béna gyermekeiket Gröning felé. Egyesek elájultak, jajgatás, segítségért való könyörgés, kérelmek, sóhajok hallatszottak mindenfelől.“

Egy másik müncheni újságíró, Dr. Kurt Trampler is megfigyelte a tolószékeikben ülő betegeket, bénákat, nagy tömegeket a Rosenheim melletti Traberhof-ban, ahol Gröning annak idején lakott. Trampler, mint a *Münchener Allgemein* riportere jelent meg – olyan újságíró, aki csak azt hitte el, amit saját maga látott és hallott.

„Most egy hangot hallottunk a balkonról, ami nem Gröningé volt, és az ablak irányába igyekeztünk. A müncheni rendőrfőnök, Pitzer beszélt az összegyűlt emberekhez. Beszámolt arról, hogy fájdalmas isiásza, ami éveken keresztül kínozta, Bruno Gröning jelenlétében nagymértékben enyhült. Pitzer nem olyan ember, aki hiszékenységre hajlamos, de amit saját magán megfigyelt, azt bizonyítani is tudja. Most nyilvánosan kiállt Gröning mellett. Hagen úr, CSU képviselő, hasonló kijelentéssel követte őt.““*

Sőt a bajor hatóságok is jóindulatúak voltak Göninggel szemben. 1949. szeptember 7-én a *Münchener Merkur* „Jóindulat Gröninggel szemben“ címszó alatt így nyilatkozott:

„Dr. Ehard miniszterelnök egy hétfői sajtókonferencián kijelentette, hogy nem lehet egy ilyen „rendkívüli egyéniség“-nek,

* Anita Höhne, *Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge*

mint Bruno Gröning, a működését paragrafusok miatt meghiúsítani. Véleménye szerint Bajorországban ennek engedélyeztetése nem fog nehézséget okozni.

A bajor belügyminisztérium lapzártakor közölt ismertetése szerint Bruno Gröning gyógytevékenységének vizsgálata a következőket eredményezte: tevékenységét szabad szeretetszolgálatnak kell tekinteni, és ennek megfelelően a természetgyógyász törvény szerint nincs szükség engedélyezésre.“

Traberhof-ban nagy zűrzavar alakult ki Gröning személye körül. Sokan érkeztek olyanok is, akik képességéből üzletet akartak csinálni. Ártottak jó hírének és tekintélyének, és ez a hatóságok távolmaradását okozta.

Amikor ez az állapot lehetetlenné vált, Gröning visszavonult a bajor hegyekbe. A gyógyhelyek felépítéséhez akart néhány ajánlatot megvizsgálni. Célja az volt, hogy olyan intézményeket hozzanak létre, ahol a segítséget kérők rendezett körülmények között érhetnek el gyógyulást. A heidelbergi minta szerint az orvosoknak elő- és utóvizsgálókat kell szervezniük és a megtörtént gyógyulásokat dokumentálni.

Üzletelők Gröning körül

Otto Meckelburg, wangerooge-i üzletember ajánlatot tett Gröningnek. Felesége gyógyulásáért hálából segíteni akart, és a gyógyhelyek létesítéséhez konkrét terveket mutatott neki. Gröning beleegyezett, és Meckelburg lett a menedzsere. December végén mindketten felkerekedtek Wangerooge felé. Itt, a Meckelburg által szervezett rendezvényeken, Gröning beszélt az összegyűltekhöz, és ez számos gyógyulást eredményezett. Teljesen megbízott az egykori KZ-parancsnokban (*koncentrációs tábor parancsnoka. A ford. megjegyzése*). Az 1950. január 8-án hitelesített nyilatkozatban Gröning jövőbeni működését teljesen Meckelburgra bízta.

„Gröning úr beleegyezését adja Meckelburg úr tervéhez és kötelezi magát, hogy személyét ehhez a tervhez teljes mértékben rendelkezésre bocsátja. Ugyanakkor kötelezi magát, hogy a Meckelburg úr által létesítendő egyesületnek – alapításához és

későbbi működtetéséhez is – minden támogatást megad, és azon kívül minden tőle telhetőt megtesz, hogy a nevezett célt szolgál-
ni tudja.

Ezt az elkötelezettséget, a fentiekben megnevezett célkitűzés érdekében, Gröning úr vállalja Meckelburg úr, valamint az alapított egyesület mellett.

Ezen kívül Gröning úr kötelezi magát, hogy nem támogat más személyt vagy kört. Tevékenységét csak az egyesület keretén belül, és csak Meckelburg úr beleegyezésével gyakorolhatja.“*

Meckelburg még januárban megalapította a Verein zur Erforschung Gröningscher Heilmethoden (A Gröning-féle Gyógymódot Kutató Egyesület). Ő maga lett az üzletvezető, havi 1000 DM keresettel. Bruno Gröning nem kapott semmit. Kiderült, hogy Meckelburg nem tartotta magát a megállapodásokhoz. Gröningben csak pénzforrást látott, és gúnyosan „az istálló legjobb lová“-nak nevezte őt. A betegek számára nem léteztek. Gröninget magához kötötte ezzel a szerződéssel, és a „Csodadoktor“-nak azt kellett csinálni, amit ő mondott.

Csak 1950 júniusában sikerült Gröningnek Meckelburgtól megszabadulnia, amire az bosszút esküdött. „Elkapom még Gröninget, és minden csontját összetöröm.“

Ezek után Gröning néhány hónapot együtt dolgozott a müncheni természetgyógyással, Eugen Enderlinnel. Enderlin Traberhofnál meggyógyult, és felajánlotta Gröningnek, hogy praxisában előadásokat tarthat. De róla is kiderült, hogy csak üzletet akart. Nem akart segíteni, csak a „Gröning fenomén“-ből tőkét kovácsolni. Év végén Gröning megvált tőle is, és az 1952/53-ban felújított együttműködés hasonló okok miatt szintén meghiúsult.

A rákövetkező időkben Bruno Gröning Gräfeltingben, a weikersheimi panzióban tartott előadásokat. Kurt Trampler újságíró szállást biztosított számára, és megszervezte az összejöveleket. Már 1949 ősze óta ismerte Gröninget. Annak idején egy müncheni újság riportereként jött Traberhofba, és anélkül, hogy remélte volna, lábpa-

* Hitelesített egyezmény Bruno Gröning és Otto Meckelburg között Wangeroogéban, 1950. jan. 8-án

naszából kigyógyult. Hálából megírta a *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvét, és a hatóságoknál kiállt Gröning mellett.

Hasonlóan, mint Enderlinnél, a gräufelngi előadásokat is sokan látogatták. Hihetetlen gyógyulások történtek. De a Trاملerral való kapcsolat is véget ért. Egyik napról a másikra úgy gondolta, hogy már eleget tanult Gröningtől, szakított vele, és mint gyógyító, önállóan kezdett működni.

A csalók megtűrése

Egyre többen közeledtek Bruno Gröninghez, azzal a szándékkal, hogy segítsenek. Sokukat azonban csak az érdekelte, hogy tehetségéből jó üzletet nyerjenek. Úgy látszott, hogy ő az ilyen embereket különösen vonzotta. Ha céljukat nem érték el, vagy Gröning szakított velük, akkor megpróbálták hosszadalmas eljárással fizetésre kényszeríteni.

Így pl. Hülsmann asszony. Miután kiderült, hogy Gröningen nem tudott pénzt keresni, vádat emelt a munkaügyi bíróságnál. Azt az időt, amíg Gröning nála lakott, órabérben felszámolta, és utólagosan követelte. Ezt Bruno Gröningnek élete végéig havi részletekben kellett kifizetnie. De ez nem volt egyedüli eset. Akkori munkatársai ilyen és hasonló módon mutatták meg igazi arcukat.

De miért engedte Bruno Gröning annyira közel magához ezeket a vélt segítőköt? Miért nem zárkózott el az ilyen üzletelőkötől?

1950. augusztus 31-én Münchenben tartott előadásában így nyilatkozott erről a kérdéscről:

„Amit az emberek eddig megkíséreltek, az volt, hogy ennek a kis embernek a tudásán és tehetségén pénzt keressenek. Azt gondolták, hogy aranybányát találtak. Részben volt lehetőségük pénzt keresni, de hála Istennek hasznuk belőle nem volt. Kell, hogy legyenek ilyen emberek is, és pedig azért, hogy kiderüljön, ki az ember, és hogy ki az az ember aki holttesteken gázol keresztül, és nem kérdezi, hogy kell-e a betegnek segíteni. Van-nak, akik holttesteken lépnek át, akiktől nyugodtan ott feket-

nek a betegek. Ezek az emberek soha sem érdeklődtek ezután, soha sem hagytak ki semmiféle alkalmat, hogy a közelemben lehessenek. Tudom, felteszik a kérdést, igen, ha ez az ember olyan sokat tud, miért nem tudta ezt is, talán valójában semmit sem tud. Hogy én valójában mit tudok, azt Önök egymás után majd megtudják. De ez így kellett, hogy legyen. Ez az anyag hiányzott ehhez az építményhez, hogy mindnyájuk számára az út szabad legyen.“

Grete Häusler a következő esetet írja le a *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) című könyvében:

„Amikor egyszer Bruno Gröningtől elbúcsúztam, minden jót kívántam neki, és ezt mondtam: ‚Gröning úr, minden jót kívánok Önnek, kívánom, hogy a működéséhez nyugalma legyen, és egyetlen hamis munkatársa se akadjon.‘ Nagy meglepetésemre azt válaszolta: ‚Nagy tévedés, ez így kell, hogy legyen!‘ Annak idején ezt nem értettem, de megmagyarázta, miért kellett mind- ezt eltűnnie és kiállnia. Nagy titkot ismertetett meg velem.

‚Tudom, hogy mi van egy emberben. Ha viszont azt mondanám, hogy ez egy hazug, csaló, tolvaj, akkor senki sem hinné el nekem. Mit csináljak? Ezeket az embereket magamhoz kell vonzanom, a jót tanítani nekik, megmutatni a megtéréshez vezető utat, ugyanakkor alkalmuk van a hazudáshoz, csaláshoz, és lopáshoz. Ha ezt ennek ellenére megteszik, akkor mindenki tudja, kik ők valójában. Akkor egészen közel engedem őket magamhoz, és nem vagyok gyáva, akkor küzdök.‘“*

Az első nagy per

Bruno Gröning 1951/52-ben állt először bíróság előtt engedély nélküli működésért. 1949-ben tevékenységét a bajor belügyminisztérium szeretetszolgálatnak tekintette, most azonban a gyógyítási tevékenységekhez sorolta be orvosi szempontból. Vádat emeltek ellene,

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1990.

hivatkozva az 1939-ben kiadott természetgyógyász törvényre, amely a gyógyászatban addig érvényes szabadságot megszüntette, és a gyógyítást az akkori nemzetiszocialista orvosok kezébe helyezte. Bruno Gröninget mind a két bírósági fokon felmentették. A müncheni tartományi törvényszék elnöke 1952 márciusában kiadott ítélethozatalában kijelentette:

„A bíróság helytelennek találná egyoldalú szakvélemények alapján a vádlott elítélését. Mert egyáltalán kétséges, hogy Bruno Gröning tevékenysége a természetgyógyász törvények közé sorolható-e, miután működése még egy alig felkutatott területre vonatkozik.“ *

Bár Bruno Gröninget a fellebbezési tárgyaláson felmentették, de működését pontosan a természetgyógyász törvények értelmében jelölték meg.

„A vádlott engedély nélkül és anélkül, hogy orvosi működésre jogosult lett volna, olyan tevékenységet folytatott, amelyben emberek betegségeit, szenvedéseit és testi bajait gyógyította, enyhítette, ami viszont a természetgyógyász törvények keretei közé tartozik. (...)

A vádlott elítélése azonban azért nem következhetett be, mert ő, azt objektíven megítélve gyógyítási tevékenysége közben, vétkeességet kizáró tévedésben volt, és így nem szándékosan cselekedett.“ **

Tehát Bruno Gröning állítólag a vétkeességet kizáró tévedés alatt állt, ami törvényszéki tárgyalás útján tisztázódott, de ez, a felmentés ellenére, gyógyítási tilalommal volt egyenlő. Így ettől kezdve Bruno Gröningnek tudnia kellett, hogy tevékenysége a természetgyógyász törvények értelmében gyógyításnak minősül, és mint ilyen, tiltva van. Működésének igazi jellegét, aminek folytán cselekedete orvosi szempontból semmi esetre sem jelent gyógyítási tevékenységet, nem ismerték el.

* Megjelent a *Neues Blatt* újság *Szava elűzi a betegséget* című sorozatában: 1957. júl. 7-én, „A pert újra elnapolták” cím alatt.

** Ítélet a) Bruno Gröning ellen és b) Otto Meckelburg ellen a természetgyógyász törvények kihágása miatt 1952. júl. 8-án

A Gröning pirulák

Bruno Gröning ismét új utat kellett hogy keressen, ami szabad működést tett volna lehetővé számára. Legálisan akart működni, rendezett körülmények között, és el akarta kerülni a természetgyógyász törvényekkel való konfliktusokat. Sőt kész volt arra, hogy természetgyógyászatból levizsgázzon, de kérvényét egy nagyon is kérdéses indokkal elutasították.

Jó lehetőségnek kínálkozott, hogy az embereket ennek ellenére elérhesse, Rudolf Bachmann ajánlata egy „biológiai-dinamikus-labor“ alapítására. Bachmann gyógyfüvekből, régi házi receptek alapján akart két biológiai hatóanyagot, a „G 52“-t és az „L 52“-t előállítani, amelyekbe Bruno Gröningnek kellett volna a gyogyerejét beletenni.

Bruno Gröning elfogadta az ajánlatot, és a preparátumokat előállították. 1953. június 9-én így számolt be erről a tervről:

„Ennek a gyógyszernek az előállításához egy minden modern segédeszközzel ellátott laboratórium, valamint tudományos munkatársak csoportja áll a rendelkezésemre. Adataim szerint már számos gyógyszer gyártottak le, aminek alapján még eddig nem tapasztalt sikereket értünk el. Ezt a hatóanyagot számos orvoson kívül a müncheni egyetemi klinika is kipróbálta, és a legjobb szakvéleményt adta róla. Ennek hatásaként a bajor belügyminisztérium megadta az engedélyt ennek a gyógyszernek az előállítására. A gyógyszeripar nagy érdeklődést mutatott a preparátumok iránt. Külföldi gyárak át akarták venni a forgalomba hozatalát, a Szövetségi Köztársaság neves cégei ajánlkoztak egyes receptek megvásárlására.“

Később így írt Bruno Gröning a laboratóriumi preparátumokról:

„Rudolf Bachmann úr 1953-ban felajánlotta, hogy engem és művemem hathatósan támogat. A szert Bachmann úr saját maga állította elő és ezzel, ahogy ő mondta, anyagi alapot akart számomra teremteni, hogy lehetőségem legyen művem (a segítség keresők számára alapítandó gyógyhelyek) finanszírozására. Hogy megtudjam, hogyan ítélik meg a Bachmann által előállított szert szakorvosi oldalról, felvettem a kapcsolatot a müncheni Dr.

med. Höcht úrral, aki biztosított arról, hogy a szert kifogástalan-
nak találja. Ennek alapján a nevemet adtam a laboratóriumhoz,
így az a „Bruno Gröning laboratórium“ elnevezést kapta.

Bachmann úr ezeket a preparátumokat privát alapon akarta
forgalomba hozni, és pedig annál az egyszerű oknál fogva,
hogy nem akarta a nagy- és a közbelső kereskedelmet (gyógy-
szertárakat) támogatni. Ezzel a tervvel nem értettem egyet és
követeltem, hogy a gyógyszereket adják át a gyógyszertáraknak.
Bachmann úr nem engedett, elszánt üzletember volt.“

Bachmann is lelepleződött, mint üzletelő, aki csak a saját zsebére
akart dolgozni. Nem rendelkezett a jól felszerelt laboratóriummal, és
az egész tervből Bruno Gröningnek kevés pozitívum jutott. Sőt, ami-
kor Bachmann röviddel ezután meghalt, nagy adósságot hagyott hát-
ra, amit helyette Gröningnek kellett kiegyenlíteni. Erről szóljon ismét
maga Bruno Gröning:

„Mindent egybevetve szeretném ismételten kihangsúlyozni,
hogy

- egyrészt nem akarok üzletelni, ahogy azt ő gondolta,
- másrészt az eredmény egyenlő volt a nullával (a prepará-
tumok kiadása), mert Bachmann úr ténykedésével csak ártott
nekem, úgy, hogy több ezer márkát kellett visszafizetnem, és
még jelenleg is van tartozásom. Bachmann úrnak a laboratóri-
um berendezéséhez nagyon sok pénzre volt szüksége. Ezt köl-
csön formájában barátaimtól szedtem össze, amit most vissza
kell fizetnem. Bachmann úr a múlt évben elhalálozott, tehát ő
már nem képes kötelezettségeit teljesíteni. Mivel semmit sem
hagyott hátra, ebben az esetben én vagyok a szenvedő fél, aki-
nek fizetnie kell.“

A Gröning Szövetség

Hogy a gyógyítási tilalom ellenére sok embert elérhessen, Bruno
Gröning már az ötvenes évek elején közösségeket hívott életre. Ott
előadásokat tartott, és csak arra törekedett, hogy tanítását továbbadja
a segítséget keresőknek.

1953. november 22-én megalapította Murnau/Seehausenben a Gröning Szövetséget, mint legfontosabb szervezetet. Egyesületként szerették volna bejegyezni, hogy ezáltal Bruno Gröningnek törvényes védelmet nyújthassanak. Ezzel akarták a további konfliktusokat a természetgyógyász törvénnyel szemben megakadályozni.

A Gröning Szövetség elnökségi tagjai közé tartoztak többek között gróf Zeppelin, gróf Matuschka, Anny Freiin Ebner von Eschenbach, Hermann Riedinger építésügyi főtanácsos és Konstantin Weisser igazgató, eleinte Rudolf Bachmann is, mint alapító tag, akitől a Szövetség mindenesetre hamarosan megvált. Elnöke, életre szólóan, Bruno Gröning lett.

A Szövetség jegyzőkönyv vezetője a heidelbergi újságíró, Egon Arthur Schmidt lett. Ő már Herfordban is szoros kapcsolatban állt a „Csodadoktor”-ral, és megalapítója volt a *Ring der Freunde Bruno Gröning* (Bruno Gröning Barátainak Köre) nevű egyesületnek. Ez azonban nem Bruno Gröning elképzelése szerint működött, és hamarosan fel is oszlott. Akkoriban Bruno Gröning Schmidttől is elvált, mert az adományok egy részét elsikkasztotta.

1952-ben Schmidt újra Gröninghez fordult és beismerte, hogy hibázott. Kérte, hogy a mű felépítésénél újra segíthessen. Bruno Gröning ismét alkalmazta őt, mint munkatársat. Így Schmidtnek többször is lehetősége nyílt arra, hogy bebizonyítsa, valóban a betegek javát akarja, és nem csak anyagi hasznot akar húzni.

1955-ben Gröning véglegesen szakított Schmidttel, miután az felfogásán nem változtatott. Most is igyekezett Gröning tehetségéből hasznot húzni, mint a múltban. Hülsmann asszonyhoz hasonlóan, a válás után Schmidt is arra törekedett, hogy pert indítson ellene. Önkéntes munkájáért utólag pénzt akart kicsikarni.

A Szövetség üzleti vezetését Konstantin Weisser és Hermann Triedinger vették át. Ez sokat ígérőnek tűnt, mivel a közéleti dolgokban jártas emberek voltak, és képzettségük a Bruno Gröning műnek előnyére szolgált volna. De ez azt a veszélyt is rejtette magában, hogy mivel Gröning nem állt azon a képzettségi fokon, mint ők, az egyszerű munkással szemben fölényben érezhették volna magukat.

Idővel a dolgok valóban ebbe az irányba fejlődtek, és egyre inkább nehezükre esett, hogy elfogadják, amit Bruno Gröning mondott. Úgy tűnt, elfelejtették, hogy a Szövetség nemcsak Bruno Gröning nevét viselte, de őmiatta is alakult meg. Általuk a Gröning Szövetség egyre jobban öncélúvá vált. Eredeti céljukat, hogy a szenvedőknek segítsenek, teljesen elvesztették szemük elől. Úgy tűnt, mintha nem akarták volna elismerni, hogy Gröning volt az, aki által a gyógyulások megtörténtek és nem a Szövetség.

Így a Gröning Szövetség az ellentéte lett annak, aminek tulajdonképpen lennie kellett volna. Annak a számára, akinek a nevét viselte, a Szövetség börtön lett, és ahelyett, hogy szabaddá tette volna, egyre jobban korlátok közé szorította.

A nagy per

1955. március 4-én az állami bíróság újra vádat emelt Bruno Gröning ellen. A kifogás ismét az volt, hogy vétkezett a természetgyógyász törvények ellen. Egy további vádpontban gondatlanságból elkövetett emberöléssel is vádolták.*

Miután megkapta a vádiratot, barátaihoz fordult:

„Kedves Barátaim!

Ezekben a napokban a sajtó és rádió kisebb-nagyobb célzásokkal, nagy felhajtással nyilvánosságra hozta, hogy a II. számú müncheni állami bíróság gondatlanságból eredő emberölés miatt vádat emelt ellenem. Állítólag 1949 végén gyógyulást ígértem egy 17 éves, TBC-ben szenvedő fiatal lánynak, és ez visszatartotta attól, hogy orvoshoz forduljon, és szanatóriumba menjen. Vétkesnek tartottak ennek a fiatal lánynak az elhalálzásában.

Aki világos ésszel olvasta vagy hallotta ezeket a híreket, az felismerhette, mit akartak ezzel elérni. A barátaim között zavart kelteni, és a segítséget keresőket visszatartani attól, hogy céljainkat és az általam nyilvánosságra hozott felismeréseket közelebbről

* A per részletes leírása Grete Häusler *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* című könyvében, „A nagy per“.

megismerhessék. Minden eszközzel meg akarták próbálni, hogy a saját és a Gröning-Szövetség tevékenységét megakadályozzák.

Természetesen a dolgok másképp állnak, mint ahogy azt előadják! Barátainknak nincs szükségük arra, hogy magyarázkodjam, ők tudják, hogy én nem ígérek gyógyulást, és nem tanácsolok el senkit sem attól, hogy orvosi kezelést vegyen igénybe.

1952-ben felmentettek. Nem különös, hogy a „Kuhfuß eset”-et, amiről már 1949/1950-ben tudomásuk volt, csak az 1951/1952-es eljárásnál hozták fel ellenem, noha az iratok már akkoriban ismertek voltak?!

Nem feltűnő, hogy a nyomozásokat egy ellenem felújított bírósági tárgyaláshoz pontosan abban az időpontban indították el, amikor az 1953. november 22-én Murnauban életre hívott Gröning Szövetséget a nyilvánosság elé terjesztették? Ugyanis a rendőrség 1954 januárja óta számos közösségvezetőt és barátot, valamint szövetségi tagot kihallgatott és felügyelet alatt tartott.“

Az eljárás előkészületei két éven át húzódtak. Bruno Gröning védelmét jelentékenyen megnehezítették. Majdnem minden felmentő tanút elutasítottak, a vád tanúit azonban bebocsátották. Bruno Gröning két egykori munkatársa is köztük volt: Eugen Enderlin és Otto Meckelburg. Különösen Meckelburg – az első eljárásban még maga is vádlott – élesen Gröning ellen fordult. Mindent elkövetett, hogy ártson neki.

A gondatlanságból elkövetett emberölés a vádpontok között döntő szerepet játszott. Olyan esetről volt szó, ami Gröning „szervező ténykedésének” idejében történt.

1949 novemberében Emil Kuhfuß, a Sparkasse hivatalnoka 17 éves leányával, a mindkét oldali tüdőbajban szenvedő Ruthal, részt vett egy Bruno Gröning előadáson.

Gröning rögtön felismerte, hogy a lányon nem lehet már segíteni, és ennek megfelelően nyilatkozott egy ott lévő orvosnak. Meckelburg azonban hevesen ostromolta Gröninget, hogy foglalkozzon az esettel. Így jött létre az előadás után egy személyes találkozás Bruno Gröning és Ruth Kuhfuß között. Gröning bátorságra buzdította a lányt és

rábeszélte az apát, hogy kilenc nap után keressenek fel egy szakorvost. Ezzel azt akarta elérni, hogy a leány, aki az orvosokról hallani sem akart többé, ismét orvosi felügyelet alá kerüljön. Az apa megígérte, hogy törődni fog ezzel.

A rákövetkező időkben lebonyolódó levelezéseket Meckelburg intézte, és ezek egyáltalán nem jutottak el Bruno Gröninghez. Csak 1950 májusában hallott ismét Ruth Kuhfußról. Az apa a közbenső időben könyörgő leveleket írt Gröningnek, és kérte, hogy meglátogathassa. Meckelburg azonban nem adta tovább a leveleket, hanem önhatalmúlag – Bruno Gröning tudta nélkül – egy találkozást szervezett Kuhfuß úrral. Meckelburg csak röviddel a kitűzött időpont előtt értesítette erről Gröninget, és rávette, hogy vele menjen.

Később Meckelburg azt állította, Bruno Gröning ígéretet tett a lánynak, hogy meg fogja gyógyítani. De ő maga volt az, aki biztosította az apát, hogy megpróbálja rábeszélni Gröninget, gyógyítsa meg a lányát. Meckelburg jó pénzforrást látott a Sparkasse hivatalnokában, amit ki akart használni, de ehhez szüksége volt Bruno Gröningre. E találkozás után Gröning szakított Meckelburggal.

Egyik súlyos vád, amit Gröning ellen emeltek az volt, hogy megtiltotta Ruthnak az orvosi kezelést. Ennek ellene szólt azonban az a tény, hogy ő maga, amit a vád tanúi igazolni tudtak, a lányt már első találkozásuk alkalmával orvoshoz küldte. Sőt, egy rádióbeszédében, 1949 őszén felhívta az emberek figyelmét arra, hogy „menjenek el utóvizsgálatra“. A segítséget kérőknek állandóan azt tanácsolta, hogy legyenek bizalommal orvosuk iránt.

Ruth Kuhfuß, akinek már a háta mögött egynéhány fájdalmas és sikertelen gyógykezelés volt, vonakodott, hogy további kezeléseknél vesse alá magát. 1950. december 30-án betegségének következtében meghalt.

Orvosi szempontból Dr. med. Otto Freihofer egy szakvéleményben így nyilatkozott a Ruth Kuhfuß esettel kapcsolatban:

„A józan megfigyelésnél minden laikusnak arra a meggyőződésre kell jutnia, ahogy a Säckingeni egészségügyi hivatal kinyilvánította, hogy a gyógyulás emberi számítás sze-

rint kilátástalan volt – tekintettel a „nagyon súlyos állapotra“, ami az orvosi lelet szerint válságossá válhatott késedelem esetén. Éppen így, minden becsületesen gondolkodó orvosnak, aki a legújabb orvosságok birtokában nem akar lemondani a természet erőiről, Prof. Lydtin szakvéleményéhez kell csatlakoznia, ami szerint 1949. 11. 5. előtt nagy valószínűsége nem lehetett a gyógyulásnak.

Véleményem szerint már az is több mint csodálatos, hogy a beteg egyáltalán 1950. december 30-ig élt, ami azt jelenti, hogy Gröning hatására élethaladékot kaphatott.

Összefoglalva szeretném még szakvéleményemet azzal lezárni, hogy a következő állításokat, miszerint:

- 1) „gyógyulási kilátások fennálltak“
- 2) „a beteg Ruth Kuhfuß életidejét meg lehetett volna hosszabbítani, ha Gröning úr soha nem jutott volna a közelébe“ – nem lehet bebizonyítani, és ezért ezek nem az igazságnak megfelelő állítások.“

A Gröning elleni vádról, tekintettel a gondatlanságból elkövetett emberölésre, Josef Homann, volt középiskolai igazgató, egy 1956-ban fogalmazott írásában így nyilatkozott:

„Az igazságot a legvilágosabban a kulisszák mögött találhatjuk, ha a dolgokat megfordítva nézzük.

Próbáljuk meg ezt a nézetet a Kuhfuß esetben alkalmazni. Tehát, a TBC betegségben szenvedő leány a kezdeti stádiumban először Gröning úrhoz megy, és ő egy, ill. másfél évig ezt a TBC betegséget sikertelenül kúrálja. Ezt a fázist nevezzük A-nak.

Ezután a leány, mint egy halálraítélt, elmegy a professzorokhoz, orvosokhoz és meghal a kezelésük alatt. Ez a B fázis.

Megkezdődik az eljárás. Az orvosok, mint szakértők lépnek fel. Ki kell deríteniük, ki az ártatlan. És fogadni merek, hogy mindegyik orvos, az egész orvosi fakultás, a világ összes gyógyásza a B fázis mögé állna azzal a megjegyzéssel: „Itt trónol az ártatlanság a dicsőség fényében, mert, hogyan jövünk mi ahhoz, hogy felelősséget vállaljunk valamiért, amit valaki másfél évi

kezelés alatt elrontott? Ez egyenesen nevetséges és abszurd volna!⁶

És pontosan itt áll Gröning vád alatt a B fázisban. Ennél fogva az egész modern hagyományos gyógyászat, talán a tudósok milliói állnak vele szemben, akik összefogva demonstrálják ártatlanságukat!⁶ *

1957. július végén tartották meg München vidék ülnökbíróságának esküdtszéki termében a tárgyalást. A gondatlanságból elkövetett emberölés vádjában felmentették Bruno Gröninget, de a természetgyógyász törvények elleni vétekben 2000 DM pénzbüntetésre ítélték.

Noha az ítélet az első pillanatban pozitívnak tűnt, számára ez nem volt elfogadható. Ez egyenlő volt működésének végleges betiltásával. Ügyvédjének hibája által, aki az ítéletet sokkal pozitívabban ítélte meg, mint Gröning, nem ő fellebbezett, hanem az államügyész. A második tárgyalás 1958. január közepén zajlott le ismét Münchenben.

Szakítás a Gröning Szövetséggel

Időközben, 1957 októberében vita kezdődött Bruno Gröning és a Szövetség vezetősége között, amelynek kicsinyes bürokratizmusa nagyon ártott Bruno Gröningnek.

A vitához az okot a perben meghozott ítélet adta, aminek következtében Bruno Gröningnek rövid időn belül 2000 DM büntetést kellett volna kifizetnie. Miután ő nem fogadott el pénzt, és emiatt nem rendelkezett elegendő pénzzel, ezért a Szövetség már az eljárás kezdetén elhatározta, hogy fedezi a keletkező kiadásokat. De az, hogy a pénzbüntetés ide sorolható-e, az elnökségen belül vitatott volt. Hosszadalmas bürokratikus úton meg akarták vizsgálni, hogy a Szövetség egyáltalán köteles-e a 2000 DM-ot kifizetni. Csak ez után akartak azzal foglalkozni, hogy honnan és hogyan szerezzék meg a pénzt. Így előre látható volt, hogy a szükséges pénz Bruno Gröninghez – ha egyáltalán eljut – csak későn jutna el. A Szövetség tétlenül nézte, hogy Bruno

* Grete Häusler (kiadó): *Unter uns steht EINER, den kennt keiner*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1988.

Gröningnek börtönbe kell mennie, ha a büntetést nem tudja kifizetni. Ezáltal nyílt vitára került sor köztük, és végül szakításhoz.

Bruno Gröning így írt a 62 oldalas *A Szövetség ténykedésének egyenlege* című összefoglalójában:

„Ha ma összehasonlítást teszek a régebbi környezetem (az üzletelő Meckelburg, Enderlin, Schmidt és Hülsman) és a mai környezetem (a Szövetség elnökségi tagjai) között, akkor ugyanahhoz a végeredményhez jutok. Most is ugyanaz történt, mint akkoriban. Ma is, azok az emberek, akik a legjobb barátaimnak tűntek, hasonlóan viselkedtek, mint a barátaim annak idején. Akkor piszkos kezű ügyeskedők csaptak be engem. Ma barátok tagadtak meg, akik nyugodtan tudták nézni, hogy – a perek, az ítéletek miatt és azáltal, hogy nem kaptam segítséget, azáltal, hogy autó nélkül nem látogathattam meg a közösségeket. Azáltal, hogy a sajtó üldözése ellen semmit sem tettek, azáltal, hogy csak zavart keltettek, azáltal, hogy senki sem volt jelen, ha olyanokra lett volna szükségem, akik a hagyományos tudásukkal és a közéletben való helyzetüknél fogva támogathattak volna és kellett volna támogatniuk engem, – nem jöhetett létre az, ami miatt itt vagyok ezen a földön.

Közülük egy barát sem harcolt értem, senkinek sem volt bátorsága igazán kiállni mellettem. Semmi sem történt. Kicsinyes bürokráciával egyik határozatot hozták a másik után. Senki sem állt ki igazán értem, senki sem vetette be magát annak érdekében, hogy végre megszabadítson a perek folyamán ezektől a harcoltól, – a sajtó ellen, egy segítőért, egy autóért, piszkolódás és rágalmozás ellen stb. stb. Senki sem állt mellém, hogy tehessem azt, amiért itt vagyok ezen a Földön:

hogy megismertessem az embereket az életerővel, és hitre vezessem őket.

Hogy ehhez nyugalomra van szükségem, és nem lehetek mindig és mindig világi, külső behatások által akadályozva, hogy igazi védősáncra van szükségem, hogy zavartalanul működtessem azt, amit kaptam, arra nem gondolt senki sem, senki sem a bará-

táim közül, azok közül, akik a barátaim akartak lenni. És ez számomra megszégyenítő, számomra csalódás.

- Az üzletelők hasznot akartak húzni, ezek rossz embereknek bizonyultak.

- A Gröning-Szövetség barátai túlságosan langyosak, egykedvűek, kényelmesek, nem akarom azt mondani, hogy rossz akaratúak.

De az eredmény ugyanaz.

Nem lettem szabad. Sok barát a Szövetségből nem tartotta meg ígéretét, minden intézkedésük csak gúzsba kötött engem.“

Weisser visszalépett, és a Gröning Szövetség, amelyet soha sem sikerült egyesületként bejegyeztetni, röviddel ezután felbomlott. Ennek a helyére lépett a *Verein zur Förderung seelisch-geistiger und natürlicher Lebensgrundlagen* (Egyesület a lelki-, szellemi- és a természetes élet alapjának elősegítésére). 1958-ban jött létre, és elnöke Németországban Erich Pelz, Ausztriában pedig Alexander Loy lett. De ez az utolsó, még Bruno Gröning életében alapított egyesület sem tudta teljesíteni azt, amit ő elvárt. A jegyzőkönyvben még a neve sem fordult elő.

Szava elűzi a betegséget

A viták és harcok alatt Bruno Gröning működése tovább folytatódott. Így számol be többek között Dr. Horst Mann 1957-ben, a *Neues Blatt* újságban (*Szava elűzi a betegséget* című cikksorozatban):

„Következő reggel Hamelből Springébe utaztam, a Deister melletti kis városkába. Itt is megalakult egy Gröning-közösség. A kiindulási pontot néhány ember gyógyulása adta. És itt is megtapasztaltam azt, mint azelőtt Schleswig-Holstein különböző helységeiben, Augsburgban, Hamelnban, Bécsben, Plochingenben és más városokban. Emberek álltak fel, és számoltak be nekem betegségeikről. Megnevezték az orvosokat, akik kezelték őket, elmesélték gyógyulásaikat, amit Gröningnek

köszönhetek. És mindig készek voltak kijelentésüket esküvel megerősíteni:

„Már kisbaba koromban kiugrott mindkét csípőizületem” – mesélte az ötvenéves Julie Prohnert Hannoverből. „Később csak mankóval tudtam járni. Az orvos nem tudott szenvedésemen enyhíteni. Amikor Gröning egy előadását meghallgattam, erős reakciót éreztem. Hátam, ami már teljesen el volt görbülve, ismét kiegyenesedett. Ismét tudtam járni. Nem estem többé vissza ebbe a régi állapotomba.”

„Izületi gyulladásban szenvedtem, és állandóan gennyes kiütések kínoztak. Gröning úr megszabadított ezektől” – mondta Wilhelm Gabel Hamelnből.

„Epepanaszaimat csak morfiummal tudtam enyhíteni” – számolt be Kurt Severit Evestorfból. „Bruno Gröningnek köszönhetem, hogy megszabadultam ettől a szenvedéstől.”

„Súlyos cukorbeteg volt” – számolt be Robert Thies Springéből. „De még veszesebb volt a szívizom gyengeségem. Egyik sem kínoz már. Ezért köszönetet mondok Bruno Gröningnek.”

Ezeket lehetne tovább sorolni. Ezek az emberek, akik beszámoltak, különböző korúak voltak, férfiak, asszonyok és gyermekek. Sokféle betegséget soroltak fel, fejfájástól kezdve, ideggyulladás, isiász, epe- és vesebaj, egészen a súlyos szívpanaszokig és a különböző bénulásokig.

De volt még valami, ami nagyon meghatott. Sokan közülük nyíltan elmesélték a hallgatóság előtt, hogy Gröning által belső változást is megtapasztaltak. A siker hajszolását és az egoista beállítottságot a belső nyugalom, kiegyensúlyozottság és közösségi gondolkodás szelleme váltotta fel.

Ezekkel az emberekkel való beszélgetéseknél, akik Bruno Gröning által gyógyulást tapasztaltak, egy kérdés egyre jobban elhatalmasodott bennem. Minden embernél el lehet-e érni a gyógyulást – vagy bátrabban kifejezve – minden betegség gyógyítható? Hol voltak azoknak az erőknél határai, amelyek Gröningből kiáramlottak? Nem adódhattak itt veszélyek? (...)

Legutolsó látogatásomnál feltettem neki ezeket a kérdéseket. „Nem tudok, és nem akarok senkit sem kényszeríteni” – válaszolta. „Ha valaki elzárkózik, és nincs meg benne a készség ahhoz, hogy felhasználja a rendhez ezt az erőt, akkor én sem vagyok hajlandó beleavatkozni. Ezt az embert csak arra szólítom fel, hogy a gonoszt távolítsa el, ami megakadályozza az üdvösségre jutást.”

Lenne még egy kérdésem: „Minden betegség különböző módon veszélyes. Tegyük fel, egy súlyos beteg, akiről már több orvos lemondott, megkér egyet, aki még a beteg életéért harcol, hogy hívja el Önt. Tud Ön még segíteni?”

„Igen” – mondta Gröning. Teljes biztonsággal mondta ezt. „Ha a beteg hisz benne, és az orvos bízik a hivatásában, a siker nem marad el. A közös bizalom hihetetlen erőt tud a betegben kifejteni. Gyakran akkor jön a siker a leggyorsabban, ha a beteg két-ségbeesésében megragadja az utolsó szalmaszálát.”

A per folytatása

Az 1958 januárjában lezajlott fellebbezési tárgyalásnál Bruno Gröningnek hátrányára volt, hogy a fellebbezést nem ő, hanem az államügyészség adta be. De nemcsak az akkori ügyvéd hanyagsága ártott neki, hanem Gröning új jogi tanácsadója is akadályokkal találta magát szemben a tárgyalás előkészületeiben, mivel nehezen jutott hozzá a szükséges aktákhoz.

Az első tárgyaláshoz képest további hátrányt jelentett az is, hogy az ellenfél tanúi sokkal határozottabban léptek fel. Úgy tűnt, hogy meg-egyeztek „az orvosi tilalom” pontjában.

Így az ítélet ezúttal másképp hangzott:

Nyolc hónapi börtönbüntetés gondatlanságból elkövetett emberölésért, és 5000 Márka pénzbüntetés a természetgyógyász törvények megszegése miatt. Az ítéletet próbaidőre felfüggesztették.

Anny Freiin Ebner von Eschenbach, aki az első és a második tárgya-lásnál is jelen volt, ezt az ítéletet Németország szégyenének nevezte.

Bruno Gröning úgy nyilatkozott, azért büntetik, mert jót cselekszik. Sétrelmezte, hogy az egész per alatt senki sem érdeklődött arról, hogy következik be egy gyógyulás, még a saját ügyvédei sem. Ha megvizsgálták volna ezt a kérdést, akkor kiderült volna, hogy működését egyáltalán nem lehet más, orvosi kezelésekkal összehasonlítani. A pert be kellett volna szüntetni. De ennek a kérdésnek a tisztázása senkit sem érdekelt a tárgyaláson. Előre meghatározott véleményük volt Gröningről, és senki sem volt hajlandó ettől eltérni.

De ez sem jelentette a per végét. Ezúttal Bruno Gröning fellebbezéssel élt. A tárgyalás időpontját 1959. jan. 22-ére tűzték ki Münchenben, a legfelsőbb bíróság előtt. De időközben Bruno Gröning életében tragikus dolog történt.

Útja Párizsban végződött

1958 késő őszén második feleségével, Josettel, akivel 1955 májusában kötött házasságot, Párizsba utazott, hogy az ottani rákspecialistával, Dr. Pierre Grobonnal megvizsgáltsa magát. A többszöri röntgen-felvételek kiértékelése szerint gyomorrákja volt, előrehaladott állapotban. Grobon azonnal meg akarta operálni, de Bruno Gröning ezt elutasította. Visszatért Németországba, és előkészítette a közösség karácsonyi ünnepségeit. December 4-én magnetofonra beszélt rá, hogy azt mindenütt lejátszhassák a karácsonyi ünnepségeken. Ezután ismét Párizsba ment feleségével. Eközben Dr. Grobon értesítette Dr. Bellangert, a híres ráksebészt, akinek klinikáján a Henner utcában volt, nem messze a Montmartre-tól, az operációra dec. 8-án került sor. Az orvosok számára az eredmény megdöbbentő volt, rosszabb, mint amit a röntgenfelvételek által sejteni lehetett, az operáció már nem segített. A sebet azonnal bevarrták.

Josette Gröning így ír erről:

„Az orvosok számára érthetetlen volt, hogy Bruno külseje alig árult el valamit szörnyű, belső fájdalmairól. Nem tudták megérteni, hogy még normálisan tudott lélegezni, hogy anyagcseréje az utolsó hetekben is kifogástalanul működött, vérképe sem

mutatott ki semmi rendellenességet. A betegség ilyen előrehaladott állapotában más beteg a legcsekélyebb táplálék felvételénél állandóan hány, és súlyos szenvedések közben lassan éhen hal. Brunonál ez nem így volt.“

Az orvosok legnagyobb csodálkozására hamarosan felépült, és visszatért Németországba, ahol részt vett a karácsonyi ünnepeken.

1959. január közepén az újonnan megalapított egyesület elnökeivel három napon keresztül megbeszélést folytatott és meghatározta, hogyan építsék fel a Művet. Az elnökök nem is sejtették, hogy ez volt vele az utolsó találkozásuk.

Január 21-én ismét Párizsba repült. Az ekkor jelentkező vastagbél elzáródása miatt elkerülhetetlen volt egy újabb operáció. 1959. január 22-én 9 órakor – ugyanabban az órában, amikor Münchenben a fellebbezési tárgyalás elkezdődött – operálták meg ismét. El kellett tűrnie azt, amit számtalan ember elkerülhetett az ő segítségével, saját magán azonban nem volt szabad segítenie.

Amikor azon a reggelen az altatás következtében még mélyen aludt, hirtelen heves vihar támadt Párizs felett. Felesége így számolt be:

„A következő természeti jelenség is nagyon különös volt. 1959. január 22-én, amikor férjem még narkózisban volt, egy hirtelen keletkező vihar, villámlásokkal és dörgésekkel kísérvé, elsötétítette Párizs derült égét. Olyan sötét lett, hogy a nappal ellenére is lámpát kellett gyújtani. A kórházi nővér nem győzött csodálkozni ilyen heves zivatar láttán.

Az operáció utáni napokon Bruno testhőmérséklete, vérnyomása, érverése teljesen normális volt. Két alkalommal fel is kelt, és kiült egy fotelbe.“

25-én kómába esett, és a rákövetkező napon, 1959. január 26-án 13 óra 46 perckor meghalt Bruno Gröning a henner utcai klinikán rákban, ahogy az orvos a halotti bizonyítványban igazolta.

Tényleg rák volt ez? Dr. Bellanger a második operáció után azt mondta:

„Bruno Gröning testében borzalmas, teljes belső elégtelenség ment végbe. Számomra talány, hogyan tudott így ilyen sokáig élni és

méghez a nélkül, hogy borzalmas fájdalmakat kellett volna elszenvednie.“

Bruno Gröning már évekkel azelőtt így nyilatkozott:

„Ha megtiltják nekem, hogy gyógyítsak, akkor elégek belülről.“

Hogy Bruno Gröning hogyan viselte el ezt a keserű sorsot, egy levél tanúsítja, amelyet Dr. Grobon 1959. február 26-án írt az özvegynek:

„Ez teljesen természetes [az orvos Bruno Gröninggel szemben tanúsított áldozatkészsége és igyekezete], és mondhatom, hogy hatalmas támaszt jelentett Bruno Gröning bátorsága, akaratereje és különleges személyisége. (...)“

Dr. Bellanger egy 1974 decemberében írott levelében csodálatát fejezte ki Bruno Gröninggel szemben:

„Bruno Gröning szeretettel teli, értékes ember, aki mindig kitartott, és emberi méltósága még ma is csodálatot vált ki, tekintettel szenvedésére és halálára.“

Bruno Gröning holttestét a párizsi krematóriumban hamvasztották el, és az urnát a dillenburgi Waldfriedhof temetőben helyezték el.

A pert a vádlott elhalálózása miatt elintéztnek tekintették, végleges ítéletet sohasem hoztak.

A „herfordi csodadoktor“, aki az emberek ezreinek adott gyógyulást, magányosan és elhagyatva halt meg egy kis párizsi utcában. Miért kellett ennek így történni? Miért kellett olyan keserűen szenvednie? Miért nem tudott saját magán segíteni?

Grete Häusler a következőket írja a *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Az üdvöt megismerni, ez az igazság) című könyvében:

„Bruno Gröning a Földön eltöltött rövid ideje alatt nagyon sok jót nyújtott. A segítségadás és gyógyítás adottságát a bölcsőjébe helyezték. Mindenütt, ahol megfordult, csodálatos dolgok történtek, amit ésszel nem lehetett megmagyarázni. 1949 májusában vált ismertté. A herfordi nagy gyógyulások után külföldön és belföldön mindenütt csak róla beszéltek, de mégis három hónapra gyógyítási tilalmat kapott. Üldözték, pert indítottak

ellene, meg akarták büntetni és elítélni. Mért? Kinek tett ártott? Senkinek sem, de az emberek ezreinek tett oly sok jót, amit senkitől sem kaphattak volna. Ártatlanul akarták őt büntetni! Meg akarták vonni tőle azt, amit Isten ajánlott fel neki – segíteni az embereknek!

Keserűen kellett ezt a gonoszságot kihordania Párizsban a Rue Henner utcai klinikán! Nagy fájdalmak közepette égette el belsőjét a Heilstrom, amit nem volt szabad továbbadnia. Az emberi törvény akarta ezt neki Németországban megtiltani. Vádlottként állt a bíróság előtt mindezen hazugságok és rágalmozások alapján, mint egy betörő.

Csendben és egyedül, egy barát sem tudott róla, hordta ki az emberek szenvedéseit. És ez a kihordás nem volt hiába! Ennek így kellett történnie, másképpen nem volt lehetséges, hogy segítsen az embereknek“ *

A Bruno Gröning: Azért élek, hogy az emberiség tovább élhessen című könyvében így ír Grete Häusler:

„Az ‚áldozat‘ szóval nekünk embereknek csínján kell bánnunk. Itt azonban, amikor Bruno Gröning Párizsban meghalt, ez a szó, a maga teljességében az igazság.“ **

Csak így volt lehetséges, hogy szavai beteljesedjenek, ahogy manapság ezt számtalan sikerbeszámoló igazolja:

„Ha már nem leszek itt ezen a földön, mint ember, illetve ha testemet már levettem, az emberiség eljuthat odáig, hogy a gyógyulásokat és segítségeket mindenki saját maga megtapasztalhatja.“

* Grete Häusler: *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1989.

** Grete Häusler: *Bruno Gröning: Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1990.